

Şermin Yaşar

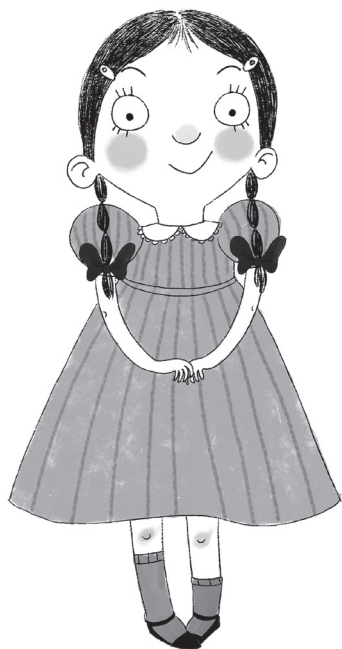

Resimleyen
GÜL SARİ

31. Baskı

Doğan
Çocuk

Pekicik

Yazan: Şermin Yaşar

Resimleyen: Gül Sarı

© 2021 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat: 10

Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

31. Baskı: İstanbul, 2023

ISBN: 978-625-416-041-7

Sertifika no: 44 919

Yayına hazırlayan: Bahar Ulukan

Grafik tasarım: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Optimum Basım Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Tevfik Bey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1

Küçükçekmece 34295 İstanbul

Tel: (0212) 463 71 25

Sertifika no: 41707

(0212) 373 77 44

satıs@doganyayinlari.com.tr

dogancocukyayinlari

dogancocuk

www.dogancocuk.com.tr

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Şermin Yaşar

Resimleyen
GÜL SARİ

Sizi sevsinler diye uslu çocuk olmaya çalıştınız mı hiç? Belki de tanık oldunuz böyle bir duruma. Oysa ailemiz bizi sevsin diye uslu çocuklar olmaya çabalamamıza gerek yoktur. Sevmek için, ailemizin her istediğini yapan çocuklar olmamıza da gerek yoktur. Gerçek sevgi koşulsuzdur. Aile bireyleri birbirlerini koşulsuzca severler.

Ama bazen öyle olmaz... Bazı anne babalar çocuklarına sık sık şöyle der:

“Eğer uslu bir çocuk olursan seni severim.”

“Eğer ödevlerini yaparsan seni severim.”

“Eğer dediklerimizi yaparsan seni severiz.”

Bunun gibi şeyler...

Biliyor musunuz, Pekicik de böyle biri. O yüzden adı Pekicik. Her şeye “PEKİ” dediği için... Her istenileni yaptığı için... Aşırı uslu bir çocuk olduğu için... İstemediği şeyleri bile yapmak zorunda olduğu için...

Onun için hayat gerçekten çok zor. Ve tüm bunlar onun suçu değil. Pekicik’in anne ve babasına aşırı gıcık oluyorum. Gidip Pekicik’e sarılmak ve onu koşulsuzca sevmek istiyorum. Eminim siz de öyle hissedeceksiniz.

Hadi şimdi onun hikâyesine gidelim...

Şermin

Etrafta çocuklarına “Yapmaaaa!” diyen ne çok anne baba var. “Sana yapma dediiiiim!” diyenler, “Bak hâlâ yapıyor!” diyenler, “Kime diyoruuuum?” diyenler... Çok kalabalıklar ve bu cümleleri birbirlerinden ödünç alıyorlar.

Olay şöyle gelişiyor:

“Bizim oğlan geceleri bir türlü uyumuyor. Ona ne dememi önerirsin şekerim?”

“Ahh hayatım, elimde tam senin oğlana göre bir cümle var. Gözlerini kıs ve ona şöyle de:
'UYUMADIN MI SEN DAHA KÜÇÜK BÖCEK!'"

“Ah şekerim, bu harika bir öneri, çok teşekkür ederim. Sen de yemek yemeyen kızına şunu söyleyebilirsin: YE O ÖNÜNDEKİNİ YOKSA BUNDAN SONRA ASLAAA SENİN ANNEN OLMAM!"

“Aaaa, bunu hiç düşünmemiştim, şahanesin şekerim.”

Böyle şeyler işte... Hepsi böyleler. Bunları hep birbirlerinden öğreniyorlar.

Hatta bir gün bizim orada bir panayır düzenlendi.

Adı şöyleydi:

**ANNE BABALAR İÇİN ÇOCUKLARI
SAKİNLEŞTİRECEK HARİKA SÖZLER
1. GELENEKSEL PANAYIRI**

Panayır bir ay sürecekti ama herkes ilk gün gelmişti. Çünkü bütün anne babaların bu sözlere fena halde ihtiyacı vardı. Panayıra resmen akın etmişlerdi. Kasabada etkinliğe katılmayan aile yoktu. Herkes ama herkes oradaydı. Bazıları kendi cümlelerini tanıtıma getirmişti. Herkes kendi cümlesinin çocukları sakinleştirecek harika kelimeler içerdiğini düşünüyordu. Bir yandan da çocuklarını sakinleştirecek yeni cümleler arıyorlardı. Kasabanın üstünde “Yapmaaa yoksaaa...” ile başlayan cümleler uçuşuyordu.

Anne babalar panayırın kapısından girmek için birbirini ittirirken kasabanın bütün çocukları çimlerde yuvarlanıyordu. O anı görmeliydiniz! Birbirinin sırtına atlayan, saçını çeken, çığlık atan, takla atan, yan yatan, ters duran, tırıs giden, bağırان, ağlayan, gülen,

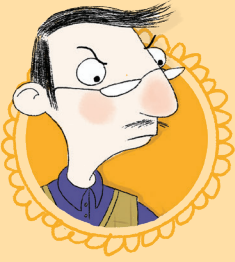

tepişen, itişen yüzlerce çocuk vardı etrafta.
Çocuklar bu seslere o kadar alışmışlardı ki hiçbiri
anne babalardan gelen “Yapmaaa!” sesini
duymuyordu. Esasen çocuklar epey mutluydu.

Kasabada panayır alanı dışındaki yerler
bomboştı. Size dedim ya, kasabadaki herkes
ama herkes buradaydı. Bisikletime binip boş
sokakların tadını çıkarmak istedim.

Ve kasabayı dolaşırken onları
gördüm.

"Pekicik, bana su getir!"
"Peki babacığım."
"Pekicik odanı topl!"
"Peki anneciğim."
"Pekicik yemeğini ye."
"Peki anneciğim."

Ah, zavallı Pekicik!

Anne babası onu dünyanın en uslu çocuğu olarak yetiştirdi.

Adını neden Pekicik koydular sanıyorsunuz!

Her şeye "Peki" demesi için.

Oysa Pekicik istemediği şeyleri her zaman yapmak zorunda mı?

Kendi ihtiyaçlarının ve isteklerinin farkında değil mi?

Onun da kalbinde pıt pıt atan heyecanları ve hayalleri yok mu?

Sizce?

Edebiyatımızın çok sevilen yazarı Şermin Yaşar işten anlatımı,

çocuk dünyasını özgün ve derin kavrayışıyla

çocuk edebiyatını özgürleştirmeye devam ediyor.

Pekicik'i okuduğunuzda onu hemen tanıyacak;

çok ama çok seveceksiniz!

